Хтось метнув неминучу стрілу.
Захиталось струнке оперіння,
І, негаданий креслячи лук,
Під ногами тікає каміння.

Заступило веселкою зір.
Чисті барви на диво веселі.
Замість неба, і міста, і гір
Небувалі пливуть акварелі.

Ти, що мечеш всі стріли, один,
Тільки ласка — стріла твоя злотна:
Замість жаху бездонних глибин —
Дать уздріти барвисті полотна!